HERKULOVA KRV

ZLODUCHOVIA DÁVNOVEKU

JASMINE MASOVÁ

LIMETKA

HERKULOVA KRV

HERKULOVA KRV

JASMINE MASOVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Jasmine Mas: Blood of Hercules,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Canary Street Press,
USA 2024,
preložila Mária Martinovičová.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5691. publikácia a 7. zväzok edície Limetka.
Vydanie I.
Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Renáta Koutenská
Jazykoví redaktori Ina Martinová, Matej Rumanovský
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy, ktoré majú šťavu

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2024 by Jasmine Mas
Interior images © VectorStock (chapter opener images)
Cover and Family Tree © Maria at Steamy Design
Translation © Mária Martinovičová 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1973-0

UPOZORNENIE NA OBSAH

Toto je príbeh temnej lásky a ešte temnejšej posadnutosti. Upozorňujeme, že text obsahuje témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov spúšťačmi. Obsahuje násilie, vraždy, stalking, myšlienky na samovraždu, šikanu, expresívny jazyk a zradu. Úplný zoznam nájdete na webovej stránke autorky: jasminemasbooks.com. Hoci ide o „slow burn" príbeh, kniha obsahuje explicitné sexuálne scény. Prosím, čítajte s rozvahou.

Stať sa hrdinom niekedy bolí… veľmi.
Majte sa na pozore.

Túto knihu venujem všetkým dievčatám, ktoré
milujú morálne rozporuplných hrdinov a ktoré vykríkli,
keď si prvýkrát prečítali vetu: „Kto ti to urobil?“

Táto patrí vám.

12 SPARTSKÝCH RODOV

OLYMPSKÉ RODY

ROD DIA

ROD HÉRY

ROD ATÉNY

ROD HERMA

ROD POSEIDÓNA

ROD DEMETRY

ROD APOLÓNA

ROD DIONÝZA

CHTONICKÉ RODY

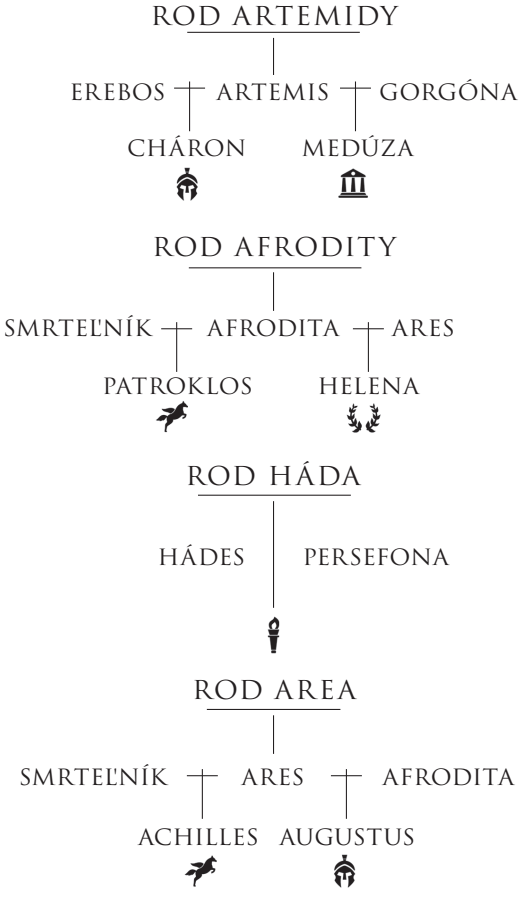
ROD AREA

ROD HÁDA

ROD ARTEMIDY

ROD AFRODITY

CHTONICKÉ RODY – RODOVÉ LÍNIE

DEDIČ RODU
DEDIČKA RODU
MIEŠANEC
ZOSNULÝ
UVÄZNENÝ

Fides est periculosa ludum. Dôvera je nebezpečná hra.
Nevedela, kto ju prenasleduje, až kým už nebolo neskoro.

VŠEVEDIACI

Osud

Cez prekrížené nohy som si prehodila dlhú tógu a zostala som nehybne sedieť uprostred poľa. Delfské kamene tvorili okolo mňa kruh.

Nazbierala som ich, keď som bola ešte dieťa. Už sú to tisícročia.

Dlane uvoľnené a otvorené.

Hlava zaklonená.

Z pier mi vytŕčala fajka.

Vdýchla som byliny, a keď som vyvolala svoje schopnosti, za zatvorenými očami mi zapulzovala bolesť.

Mysľou mi prebehli záblesky vzorcov, čísel a pravdepodobností, až priveľa obrazov na to, aby som ich dokázala pochopiť.

Bytie bolo len zhodou náhod a náhody len kolobehom udalostí.

Ostrá bolesť sa stupňovala, až sa stala neznesiteľnou, no ja som sa nadýchla dymu a vydržala.

Nezmyselné obrazy sa zmenili na záhadné slová.

Vzápätí sa mi vyjavili:

Stratený zmení osud daný;
K bojovníkom smrti pripútaný, väčším, než bol, sa stane;
Inak Titani zem zdedia a boj už viac neustane.

Prudko som otvorila oči.

Temnota toho, čo mohlo prísť, mi na jazyku zanechala horkú pachuť a v špiku svojich prastarých kostí som pocítila, ktorými cestami sa môžem vydať vpred.

Moja spartská moc bez činov neznamenala nič a ja som sa nikdy neštítila nepríjemných volieb. Presne preto som prežila, zatiaľ čo ostatní môjho druhu pomreli.

Budúcnosť predo mnou balansovala na ostrí noža – koniec sveta a mier boli dvomi stranami tej istej mince.

Mohlo sa to skončiť akokoľvek.

Museli sme konať. Veď predsa: Nullum magnum ingenium sine mixtura dementiae fuit.

Niet veľkej múdrosti bez štipky šialenstva.

Vyfúkla som dym a postavila sa. Keď som sa pohla, zaboleli ma kĺby. Rozbehla som sa cez pole, potkýnala sa a padala. Vbehla som do paláca a rútila sa dlhou chodbou vykladanou bielym mramorom.

Na zrkadlových stenách sa odrážali moje fialové oči a rozviate biele vlasy.

Keď som sa dostala k ťažkým ónyxovým dverám vnútornej komnaty, ani som sa neunúvala zaklopať. Prudko som ich rozrazila.

V obrovskej aréne sa spoza zlatých pultov hádali členovia federácie.

Otočili sa a pozreli na mňa.

Prásk.

Padli na kolená.

Vytiahla som si fajku z úst a zamávala ňou vo vzduchu. „Treba schváliť sobášny zákon, ktorý sme zamietli. Ešte dnes," zachrčala som. „Vek na uzavretie manželstva musí byť dvadsaťšesť rokov."

Miestnosť vybuchla. „Ale veď sme navrhovali vekovú hranicu sto rokov!" zakričal niekto. „Dvadsaťšesť je *príliš* málo na to, aby sa niekto zaviazal na celú svoju nesmrteľnosť!" Zdvihla som ruku.

Všetci stíchli.

Okamžite.

„To nie je všetko," pokračovala som. „Cháron a Augustus *musia* byť tento rok profesormi triedenia."

Všetci zmätene zažmurkali.

„Prečo?" spýtal sa Zeus s prižmúrenými očami a po pokožke mu tancovali blesky. Kľačal vedľa rečníckeho pultu v strede miestnosti.

Zdvihla som obočie. „Spochybňuješ moje schopnosti, chlapče?"

„Isteže nie." Sklonil hlavu. „Za svoju drzosť sa ospravedlňujem. Len som bol zvedavý."

Zazrela som naňho. „Nebuď!"

Zavládlo ticho.

Vodcovia rodov sa jeden po druhom hlboko uklonili a pritlačili si čelá k podlahe z červeného mramoru.

Pomaly som zišla dlhým schodiskom, ktoré pokrýval čierny koberec, až do stredu arény.

Pristúpila som k hlavnému rečníckemu pultu, vzala nožnice a vložila ruku do košíka. Ležali v ňom šarlátovou stuhou zviazané návrhy zákonov, ktoré neprešli.

Cvakla som nožnicami.

Stuha spadla.

Zvitok sa roztvoril. Čiernym atramentom na ňom stálo: „Sobášny zákon".

„Schváľte ho," povedala som, zohla sa a podala návrh zákona stále sa klaňajúcemu Diovi. „Hneď! Upravte vek a vymenujte dvoch nových profesorov."

Keď Zeus siahol na papier, prehnali sa ním blesky. Potom sa znovu sklonil.

Otočila som sa.

Pomaly som krívala hore schodmi. Z každej strany ich lemovali nesmrteľní, ktorí sa čelami dotýkali mramoru pod mojimi nohami.

Pri pohľade na ich zhrbené postavy som sa uškrnula. *Kronos, keby si len videl, čo sa stalo s tvojou ríšou… Kam až Sparťania klesli.*

Na rozdiel od hláv rodov bolo moje slovo konečné.

Osud Sparty – jej vzostup či pád – spočíval iba v mojich rukách.

Kronos, buď nám milostivý.

VEĽKÁ VOJNA

Začalo sa to potichu

Už eóny pred zrodom ľudstva sa spartský štát rozprestieral na tisíckach ostrovov dnešného Grécka.

Spartu tvorila stovka nesmrteľných Sparťanov, ich zvierací ochrancovia a miestne tvory. Sparťania používali označenie *tvory* pre všetky civilizované rasy obdarené mocou, ktoré nepatrili k Sparťanom.

Nesmrteľní obyvatelia Sparty si žili pokojným, pomalým životom v ostrovnom prepychu pod vládou oligarchickej federácie.

Nepoznali konflikt, chamtivosť ani závisť.

Všade vládol mier.

A potom prišli ľudia.

Nesmrteľné bytosti ich okamžite uchvátili.

Sparta naučila ľudí tvoriť, hospodáriť, vládnuť. A ľudia ich uctievali.

Zo Sparťanov sa tak stali bohovia.

O stáročia neskôr sa spolu s ostatnými tvormi a ľuďmi presunuli na územie dnešného Talianska, kde si užívali bohatstvo a výsady svojho božského postavenia.

Zrodila sa Rímska ríša.

Ľudí však nebolo radno podceňovať.

Populácia smrteľníkov prudko narástla.

Naproti tomu Sparťanov trápila nízka plodnosť. Ich počet sa stále pohyboval okolo stovky.

A potom ľudia zistili, že Sparťania nie sú voči smrti úplne imúnni. Stačilo ich rozsekať na kúsky a rozptýliť ich. Alebo ich vyhladovať či umučiť, až upadli do kómy.

Ľudstvo sa obrátilo proti svojim bohom.

Cisári vyhlásili Sparťanom vojnu, pretože túžili po ich moci a bohatstve.

Ale ľudstvo zabudlo, že má do činenia s rasou múdrejšou ako ono samo.

Sparta zmizla.

Úplne sa vyparila.

Sparťania a tvory sa stiahli do severného Talianska a ukryli sa v Dolomitoch.

Ale ešte pred svojím odchodom zničili všetky poznatky, ktoré ľuďom dali. Alexandrijská knižnica zhorela do tla – a s ňou aj naše vedomosti o bohoch. Zostali nám len lži.

Bez Sparty Rím padol.

Ako plynuli storočia, z bohov, ktorí priviedli ľudstvo k rozkvetu, zostali len mýty. Lenže mýty, ktoré sme si rozprávali, neboli pravdivé. Bohovia neboli takí, ako ich opisujú legendy. Ich spojenectvá, rodové línie i moc – všetko to boli výmysly.

Čas sa vliekol.

Sparťania a tvory napredovali nepozorovane, skrytí pred svetom i ľudskými očami. Nahromadili nesmierne bohatstvo a vyvinuli technológie ďaleko presahujúce možnosti ľudstva.

Sparta však nebola taká pokojná, ako sa zdalo.

Sparťania sa delili na dve frakcie – chtonické rody a olympské rody.

Každý rod predstavoval samostatnú pokrvnú líniu moci, pomenovanú po svojom zakladateľovi, Sparťanovi mocnejšom než ostatní.

Každý Sparťan z olympského rodu oplýval mocou, ktorá posilňovala jeho telo či myseľ.

Iným neubližovali, sústreďovali sa na zlepšovanie svojich schopností a venovali sa vedám.

Existovalo päťdesiat rôznych olympských rodov s desiatkami členov.

Olympania si udržiavali početnosť tým, že plodili deti so smrteľníkmi. Tieto sčasti ľudské a sčasti spartské deti nazývali miešancami.

Chtonické rody tvorili Sparťania s krvavočervenými očami, volali ich Podsvetní.

Svojimi schopnosťami *výlučne* ubližovali. Mučili, ovládali mysle, spôsobovali bolesť.

Odjakživa existovali iba štyri chtonické rody. Zrodili sa na úsvite Sparty a na rozdiel od olympských rodov, ktoré vznikali a zanikali, pretrvávali.

Vždy.

Chtonickú štvoricu tvorili rody Háda, Afrodity, Artemidy a Area.

Každý z nich mal len hŕstku členov. So slabými smrteľníkmi, ktorí ťažko znášali ich schopnosti, sa zaplietali zriedka. Iba niektoré tvory s tými najtemnejšími schopnosťami stáli na ich strane.

V priebehu dejín tieto frakcie dodržiavali neisté prímerie. Mier udržiavala federácia zložená z najmocnejších Olympanov.

Na prelome dvadsiateho a dvadsiateho prvého storočia sa však mier roztrieštil.

Začala sa Veľká vojna.

Štyri chtonické rody napadli päťdesiat olympských rodov. Chceli zvrhnúť federáciu a prevziať moc nad Spartou.

Stovky Olympanov stáli proti dvadsiatim štyrom Podsvetným.

Konflikt zúril desaťročia. Magické sily Podsvetných boli príliš ohavné.

Ako prvé padli slabšie olympské rody. Podsvetní ich nemilosrdne lovili a ich ostatky rozmetávali. Najsilnejších Olympanov spojila túžba po odplate.

V roku 2045 zostalo už len osem najsilnejších a najstarších olympských rodín – rody Dia, Héry, Atény, Herma, Poseidóna, Demetry, Apolóna a Dionýza.

Vojna uviazla na mŕtvom bode. Bojovníkov ubúdalo na jednej i druhej strane.

Sparte hrozil zánik.

Prežili iba štyria mocní vodcovia chtonických rodov, všetkých ich dvadsať potomkov zajali a zabili.

Keby vojna pokračovala ďalej, nezostalo by nič, čomu by sa dalo vládnuť. Bojujúce strany uzavreli prímerie.

V novej federácii získali Olympania ešte výraznejšiu prevahu nad Podsvetnými.

Znovu bol nastolený mier.

O niekoľko rokov neskôr, v roku 2050, sa na Zemi záhadne zjavili Titani. Nesmrteľné obludné tvory začali vyvražďovať ľudí.

Federácia vedená Olympanmi v tom uvidela príležitosť znovu sa ukázať ľudstvu.

Bohovia opäť povstali.

A využili šancu, aby potrestali Podsvetných.

Ako trest za vojnu a zločiny, ktoré spáchali, federácia rozhodla, že zostávajúci Podsvetní – aj ich synovia a temné tvory, ktoré stáli na ich strane – budú mať za úlohu vyriešiť problém s Titanmi na Zemi.

Túto novú organizáciu nazvali Rada smrti.

Ale tým sa to neskončilo.

Prinútili Podsvetných a tvory bojovať proti Titanom aj proti sebe navzájom v Dolomitskom koloseu. Išlo o zvrátenú súťaž známu ako Spartské gladiátorské hry.

SGH sa rýchlo stali najkrvavejším turnajom, aký kedy jestvoval.

Odštartovali novú éru brutality.

Takmer o polstoročie neskôr Titani stále ohrozovali Zem. Podsvetní začali obnovovať svoje počty a Olympania plodili deti, ktoré už neoplývali takou mocou ako ich predchodcovia.

Pre federáciu bolo čoraz ťažšie udržať si moc. Znovu sa schyľovalo k vojne.

Sparta bola ešte roztrieštenejšia ako predtým.

Aby zastavili narastajúce rozpory, federácia schválila sporný sobášny zákon.

Podsvetní sa ho okamžite snažili podkopať.

Tu sa začína náš príbeh.

AB INITIO

„Na storočí prelome
Sparta zajasá;
Federácia padne,
masky bohov stratia sa.“

Osud, 2050

1

HAD

Alexis: rok 2090

„Kto si?“ zašepkala mi do ucha žena.

S trhnutím som sa posadila a ospalo zažmurkala.

Zápästiami mi pulzovala bolesť. Zodrala som si ich až do krvi.

Tráva a ružové letné kvety sa kolísali v teplom vánku, ktorý vial cez smaragdovozelené pole, kde som driemala.

Vidiek v Montane bol tichý a znepokojivý.

Náš zanedbaný prívesový park sa nachádzal asi tristo kilometrov severne od mestských svetiel Heleny. Elektrická sieť sotva fungovala.

V roku 2050 sa zjavili Titani a svet sa rozpadol.

Deti v škole tomu hovorili koncosvetový vibe.

Pre mňa to bolo peklo.

Titani boli nesmrteľné bytosti podobné ľuďom, so zubami ostrými ako žiletky, čiernymi žilami, dlhými pazúrmi a nadľudskou rýchlosťou. Nikto nevedel, odkiaľ sa tu vzali ani prečo len tak zo zábavy trhali ľudí na kusy.

Ich prítomnosť bola nepríjemnou komplikáciou, ak ste chceli zostať nažive. (Ja teda nie.)

Otec John tvrdil, že Titani prišli, aby „dali ľuďom lekciu". Lenže v realite sme len dramaticky a brutálne umierali… Zvláštna lekcia.

Nakoniec nás zachránili Sparťania.

„Počuješ ma?" spýtala sa neznáma o niečo hlasnejšie.

Prudko som otočila hlavu a obzrela sa po poli. Nikto okrem mňa tam nebol.

Zastonala som. Pri tom prudkom pohybe ma zaboleli zápästia.

Otec s matkou znovu miešali vo vani svoj „špeciálny drink", aby zahnali hlad. Bola to kombinácia čistiacich prostriedkov, vody a plesnivého chlebového droždia. Správali sa stále nevyspytateľnejšie.

Minulý týždeň som „škaredo zazrela" na otca, tak ma zviazal hrubým povrazom. Bola som vraj „lenivá rozmaznaná desaťročná suka".

Dnes ráno som si povedala, že už nechcem byť priviazaná ako nejaký prašivý pes. Udierala som rukami o kameň a ťahala po ňom povraz, kým som sa neoslobodila.

Obe zápästia som si zlomila.

Aspoň si ušla.

Dobrá správa: Otec bol úplne mimo. Asi by si ani nespomenul, že ma zviazal.

Zlá správa: potreboval drahé lieky od Spartskej federácie – *ideálne rovno smrť* –, ale nemohol si ich dovoliť.

Niekto by sa mal o jeho psychické zdravie postarať bez zbytočných výdavkov – tresnúť ho po hlave lopatou (to aspoň urobili susedovi Paulovi: poriadne ho ovalili, keď sa nepozeral).

„Ty ma počuješ, však? Čo si zač?" ozval sa mi pri uchu znovu hlas. Takmer som vyskočila z kože.

Paráda! Ešte sa na mňa nalepilo aj strašidlo…

Pozorne som sa poobzerala.

Pri vzdialenej línii stromov, ktorá obkolesovala náš park, sa leskol plot z ostnatého drôtu. Z konára visela dotrhaná biela vlajka so znakom Rodu Háda – strašidelný kostlivý pes s horiacimi šarlátovými očami.

Pekelný pes.

Pod vlajkou sa vynímal červený nápis: „vojenská chránená zóna Spartskej federácie. Titani, pozor!"

Chtonická organizácia zabijakov – Rada smrti – rozvešala po chránených zónach svoje symboly (vlajky s desivými pekelnými psami, o ktoré nikto nestál). Mali slúžiť ako varovanie pre Titanov, že aj medzi príšerami sa nájdu ešte väčšie obludy.

Každý poznal dvanásť spartských rodín, ktoré vládli Zemi.

Osem olympských rodov patrilo k tým dobrým – ich moc neubližovala ľuďom. Naproti tomu štyri chtonické rody boli stelesnením čistého zla.

Masoví vrahovia s temnými schopnosťami.

Striasla som sa.

Vek bohov a oblúd je na figu.

Dýchala som cez stisnuté zuby a snažila sa sústrediť na čokoľvek okrem bolesti, ktorá sa mi šírila predlaktiami.

Čo by teraz urobili Emmy Noetherová a Carl Gauss?

Bohužiaľ, netušila som, ako by sa moji hrdinovia – vynikajúci matematici minulosti – zachovali.

Pospať si by bolo fajn.

Aj zomrieť.

Zatiaľ som sa uspokojila čítaním autobiografie Emmy Noetherovej z verejnej knižnice. Čítala som ju už asi stokrát. Bola ako nežné objatie.

Tak som si aspoň predstavovala objatie.

Ešte nikto ma neobjal.

Zatiaľ.

Možno ma ani nikdy neobjíme, keďže neznášam dotyky a ľudia ma tiež nemajú radi.

„Voniaš povedome," povedal hlas o niečo hlasnejšie. „Hmm… ako sa vlastne voláš, dievča?"

Oňuchala som si pazuchu. Dnes ráno som použila studenú záhradnú hadicu a cítila som len slnko a trávu. „Som A-Alexis Hertová," odvetila som opatrne. Jazva na hrudnej kosti ma zasvrbela. Mala som ju od narodenia.

„Ty mi rozumieš, človeče? Dokážeš sa so mnou rozprávať?“ Hlas ešte zosilnel a ja som nadskočila. „Som Nyx.“

„A-Ahoj,“ odpovedala som rozpačito.

Nasledovala dlhá odmlka.

„Prečo máš krvavé zápästia?“ spýtala sa Nyx.

„Moji p-pestúni sa ma pokúšajú zabiť,“ vzdychla som si.

„Si zvláštna.“ Nyxin hlas sa priblížil. „Hovoríš o smrti, ale nesmrdíš po strachu. Niečo s tebou nie je v poriadku.“

„Už to tak asi bude,“ odvetila som.

Nyx zasyčala. „Tvoj prístup ma znepokojuje. Stretla som nesmrteľných Sparťanov, ktorí sa báli smrti väčšmi ako ty.“

„Si duch?“ spýtala som sa.

„Nie.“

„Klamárka!“

Slnko mi zrazu zatienilo niečo tmavé. Vznášalo sa to len pár centimetrov od mojej tváre.

Úzke zreničky ostro kontrastovali s neónovofialkovými dúhovkami. Po líci mi prešiel klzký rozoklaný jazyk.

„Povedala som ti, že som skutočná,“ zasyčala Nyx.

Vo vzduchu sa predo mnou vznášal ohromný čierny had. Bol dlhý asi ako moja noha, mal dva žiarivé tesáky ostré ako žiletky a fialové oči.

Vyzeral nebezpečne.

Dravo.

„Čo si zač?“ šepla som.

Lesklá čierna hlava sa vlnila v letnom vánku dopredu a dozadu, akoby sa ma snažila zhypnotizovať. „Som echidna, z prastarej rasy neviditeľných hadov. Ale to ty, samozrejme, nemáš odkiaľ vedieť. Ľudia o živote zvierat nevedia nič.“

Prehltla som. „Si jedovatá?“

Tesáky sa jej zablysli. Prikývla. „A veľmi. Stačil by škrabanec jedným z mojich tesákov a zomrela by si behom niekoľkých sekúnd.“

„Drsné!“ žasla som. „Chceš sa kamošiť?“ Nikdy som nemala kamarátku.

Fialové oči jej zasvietili.

„Dobre," sykla Nyx a pri rozprávaní hýbala sánkou. „Ale len preto, že tvoj život vyzerá mizerne a ja som uviazla v tejto barbarskej krajine a nemám sa ani s kým porozprávať."

„Super." Načiahla som sa a potľapkala ju po lesklej hlave.

Nyx výstražne cvakla čeľusťami. „Už *nikdy* sa ma nedotýkaj, dievča, lebo ťa uhryznem a zomrieš! Nie som žiadny pes!" pohŕdavo odfrkla. „Toto je len dočasná dohoda."

Zasmiala som sa.

Bola vtipná.

S mojou novou najlepšou kamoškou sme šantili niekoľko hodín. Slnko začalo zapadať a farbilo oblohu do ohnivej ružovej.

Keby som sa do prívesu nedostala pred zotmením, zostala by som vymknutá vonku v tme.

Dnes som bola pevne rozhodnutá spať vnútri.

„Poďme naspäť spolu," zašepkala som. Nyx sa znevideľnila a plazila sa popri mne. Hlavou sa mi obtrela o nohy, keď som utekala.

Dorazili sme ešte za svetla – niežeby si to niekto všimol.

Matka a otec sedeli na dvore, vyziabnutí a so sklenenými očami. Usrkávali zo špinavých pohárikov svoj „špeciálny drink". Hlavy mali zaklonené v neprirodzenom uhle, rozšírenými zreničkami zízali na oblohu.

Živé mŕtvoly.

Pohmkávala som si, aby som sa upokojila.

„Vyzerajú… chorí." Nyxin vlhký jazyk sa mi obtrel o ucho. Vzniesla sa a nasledovala ma do prívesu. „Chceš, aby som ich zabila?"

„Nie," zašepkala som a viedla ju chodbou. „To by nebolo správne."

Lampa na stene zablikala slabým zeleným svetlom. Elektrina zabzučala, snažila sa udržať rozpadnutý príves v chode. Bola to len zmes kovu a dreva ešte z čias pred Titanmi.

Náš jediný ventilátor mieril na posteľ pestúnov a s chladením ostatného priestoru veľmi nepomáhal.

Dusné a vlhké letné teplo ma ťažilo.

Nyx cvakla tesákmi. „Ako chceš, dievča. Ale jedného dňa ich pre teba zabijem."

Nahnevane som zafunela. „To nemôžeš! Zabiť niekoho je hriech.

Morálne je to tá najhoršia vec, ktorú môžeš urobiť. Skazí ti to dušu. Tak to hovorí otec John."

„Otec John znie ako úplný idiot. Si príliš mladá na to, aby si rozumela, o čom hovorím," povedala Nyx. „Keď vyrastieš, budeš si myslieť niečo iné."

Za to určite pôjde do pekla.

Počkať… Nepovedal otec John, že hady sú zlé? Pôjdem do pekla za to, že som sa s ňou skamarátila?

Večné zatratenie bolo až prekvapivo zložité.

Pokrútila som hlavou. „Nikdy nikoho nezabijem," sľúbila som a myslela to úprimne.

Nyx len pohŕdavo zaprskala.

Opatrne som sa uvelebila do kartónovej škatule, ktorá mi slúžila ako posteľ.

Na dne ležal kúsok bielej látky, ktorý mal na prednej strane osem zlatom vyšívaných písmen. Bol to overal, ktorý som mala na sebe, keď ma ako bábätko našli na prahu sirotinca – môj jediný skutočný majetok na tomto svete.

Pocítila som zvláštny kĺzavý pohyb. Nyx si zvinula svoje ťažké telo do môjho lona.

„Dokážeš sa rozprávať so všetkými?" spýtala som sa jej potichu.

„Nie, dievča," odpovedala Nyx tichšie. „Je dosť nezvyčajné, že ma počuješ. Dokážem sa rozprávať len so svojimi a nie je nás veľa."

„Myslím, že je to celkom milé," zamumlala som v polospánku. „Teraz ma nemôžeš opustiť, pretože sa môžeme rozprávať. Vždy som chcela kamarátku. Len nikoho nezabíjaj… sľúb mi to."

„Nedávam nezmyselné sľuby. Dosť rečí," zasyčala. „Treba spať."

Až neskôr som si uvedomila, že keď som sa rozprávala s Nyx, nekoktala som.

Zvieratá ma nedesili.

Zato ľudia áno.

A tak sa z neviditeľného asi trinásťkilového jedovatého hada stal môj najbližší spoločník.

Áno, spriatelila som sa s prvou obludou, ktorú som stretla.

Bum.

Bum.

Bum.

O niekoľko hodín som sa strhla zo spánku.

Z prednej časti prívesu sa ozývalo rytmické búchanie.

Matka s otcom hlasno zahrešili, potkýnajúc sa vyhrabali z postele a náhlili sa za nepríjemným opakovaným zvukom.

Vykukla som z rohu škatule. Nyx len niečo zamumlala a pomrvila sa, ale neprebudila sa.

Vo dverách stála nízka stará žena. Mala úplne biele vlasy a prenikavo fialové oči.

Mračila sa.

Po jej boku sa krčila štíhla postava v kapucni.

„Čo má toto, kurva, znamenať?" spýtala sa matka a pozrela na votrelca. Už vyzerala triezvejšie. „Drink doma nepredávame. Počkajte si do pondelka a ako všetci ostatní si poň príďte do lesa."

Vedľa matky stál otec. Otvoril ústa a zamrmlal niečo nezrozumiteľné.

„Vďaka. Štedrá ponuka," povedala žena. Jej tón však prezrádzal, že neprišla nakupovať.

Odkašľala si.

„Som tu, pretože vláda Spojených štátov pod vedením Spartskej federácie vás určila ako zodpovedných za druhé pestúnske dieťa. Budú vám zasielané mesačné stravenky, ktoré pokryjú jeho životné náklady. Volá sa Charlie."

Ešte som nepočula, že by deti doručovali až k dverám.

Kým stihol niekto zareagovať, postaršia žena s prekvapivou silou strčila Charlieho po schodoch do prívesu a zabuchla za ním dvere.

Matka si odfrkla. „Ešte o nás budú počuť! To si asi, kurva, robia srandu! Nehlásili sme sa o ďalšie! Ledva živíme hentú!"

Milé. Teraz som „hentá".

Otec sa potkol o vyšúchanú pohovku, zvalil sa na ňu ako podťatý a zachrápal.

Matka schmatla Charlieho za vychudnutú ruku a dotiahla ho k mojej škatuli. Tuho som zavrela oči a predstierala, že spím.

„Chlapče, budeš spať vedľa… Alex. Miesta je tam dosť."

Podľa odmlky som usúdila, že si nevedela spomenúť ani na moje meno. *Milé*. A to som s ňou žila už skoro desať rokov.

Otočila sa a s dupotom odkráčala. Hodila sa na posteľ a polámané pružiny v matraci zavŕzgali.

Prižmúrila som oči.

Charlie kľačal pri mojej škatuli.

Zalapala som po dychu.

Jeho oči mali neprirodzený odtieň žltej a v tme mu takmer žiarili.

Mastné blond vlasy mu lemovali bledú, špicatú tvár a pod vpadnutými očami mal tmavé kruhy.

„Volám sa A-Alexis," zašepkala som opatrne a podala mu doráňanú ruku. Boľavé zápästie sa mi triaslo, kým som čakala, čo urobí.

Vysmeje ma?

Pozeral na moju ruku, ale neprijal ju.

Keby nemal otvorené oči, neverila by som, že je nažive. Bol nehybný ako socha.

Spustila som ruku a posunula sa, aby som mu v škatuli urobila miesto.

Sme malí. Zmestíme sa.

Nenápadne som si presunula Nyx na druhý bok, aby sa jej náhodou nedotkol.

„Mám desať," snažila som sa mu prihovoriť. „A ty máš… toľko rokov?"

Charlie pokrútil hlavou a opatrne vliezol ku mne do škatule. Nepovedal ani slovo.

„Si mladší?" spýtala som sa.

Prikývol. Sedeli sme vedľa seba v tme.

„Máš deväť?"

Znovu prikývol.

„Tuším si teraz môj mladší brat. Neboj sa, budem dobrá sestra," rýchlo som dodala. „O pestúnoch viem všetko. Rob to, čo ja, a budeš v pohode. Ochránim ťa."

„Ty… nemusíš…" zašepkal.

Štuchla som ho zľahka lakťom. „Ja viem, že nemusím. Ale chcem! Postarám sa o teba."

Oči sa mu zrazu rozšírili.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa s obavami.

Pokrútil hlavou, akoby o nič nešlo, no na perách sa mu zjavil náznak úsmevu.

V hrudi sa mi rozlialo teplo. Tiež som sa usmiala.

Ešte ráno som nemala žiadnych priateľov.

A teraz som mala dvoch.

Veci sa začínali obracať k lepšiemu.

2

PRÍŠERA

Alexis: rok 2091

Atmosféra v prívese bola prinajlepšom vypätá a prinajhoršom vyslovene nebezpečná.

Z oblohy sa valil sneh a vietor zavýjal.

Februárová búrka všetko zahalila tieňmi. Zelené svetlo v rohu blikalo. Sotva fungovalo z tej trochy elektriny, ktorá prúdila do prívesu.

Bola hlboká noc, a tak Nyx vonku lovila. Hovorila, že potme sa zabíja ľahšie.

Verila som jej.

„Musíme konať ihneď," zašepkala matka otcovi v kuchynke.

O čom sa to rozprávajú? Žalúdok sa mi stiahol a hruďou sa mi prehnal nepríjemný pocit.

Mysleli si, že sú jediní hore.

Charlie spal vedľa mňa.

No ja som nespala.

Charlie s nami žil len od leta, no pre mňa bol už teraz najlepším bratom, akého som si mohla želať.

Bol hanblivý a veľa toho nenahovoril, ale ani v najmenšom mi to nevadilo, pretože ma každý deň sprevádzal a dovolil mi pomáhať mu s úlohami z matiky. Nikdy sa mi nevysmieval za koktanie ani ma nenazýval hlupaňou.

Od nášho prvého stretnutia povedal vlastne len jednu vetu. Ale mne to nevadilo.

Prvýkrát v živote som sa necítila osamelo.

Matka zašepkala niečo nezrozumiteľné a jej hlas znel temne a nebezpečne.

Malo to len jeden háčik – s pestúnmi to *ne*bolo práve ružové.

V miestnej potravinovej banke mali menej zásob než kedykoľvek predtým. Polovica straveniek, ktoré dostali na Charlieho a mňa, sa nedala využiť, keďže v zime bol nedostatok mäsa a mliečnych výrobkov.

Všetci sme hladovali.

Ešte viac než zvyčajne.

Mráz vonku znamenal, že si pre „špeciálny drink", ktorý vyrábali pestúni, chodilo menej susedov.

Matka hovorila potichu a ja som napäto načúvala.

„Musíme sa zbaviť Charlieho," šepla. „Nikto sa o tom nedozvie."

Otec súhlasne zamrmlal.

Zmeravela som od strachu.

Nie.

To predsa nesmú!

Ale mohli.

V škole sme neboli už niekoľko týždňov, pretože cesty boli príliš zľadovatené, aby sa po nich dalo šoférovať. Možno aj preto si to naplánovali práve teraz.

Niektorí dobrí učitelia sa s nami delili o zvyšky jedla. To jediné nás zvyčajne držalo pri živote. S každou snehovou búrkou sa všetko len zhoršovalo.

Tu na vidieku v severnej Montane a uprostred zimy mohol človek spraviť *čokoľvek* a nikto by sa to do jari nedozvedel.

Jemne som potriasla Charliem, aby sa prebudil.

Zmätene na mňa uprel jasné žlté oči. Zachvel sa. Dych sa nám zrážal vo vzduchu. Jeho bledá pokožka bola takmer priesvitná.

„Bež do kúpeľne! Skry sa! Hneď!“ naznačila som mu perami. „Zamkni sa.“

Charlieho oči sa od strachu rozšírili, keď si všimol môj napätý výraz.

„Nevychádzaj, nech budeš počuť čokoľvek,“ dodala som rýchlo šepotom. „Ak sa to… zvrtne – a nebude *žiadna* iná možnosť –, použi telefón a zavolaj na centrálu. Vytoč 777.“

Telefón visel na stene v kúpeľni v sklenenom boxe, ktorý bol označený: Len v prípade núdze. Každý dom musel mať jeden pre prípad, že by zaútočili Titani.

Matka ten náš dala do kúpeľne. Nechcela sa totiž celý deň pozerať na „tú hnusnú zasratú vec“.

O mne hovorila rovnako.

Charliemu sa zarazil dych, keď si uvedomil, čo mu hovorím.

Telefón bol pripojený na miestnu centrálu, ale oni riešili situácie až *po tom*, čo sa stali. Titani boli jedinou hrozbou, kvôli ktorej by zasiahli okamžite; na všetko ostatné sme si mali vystačiť sami.

Koniec koncov, žilo len desať chtonických Sparťanov a len piati z nich boli schopní loviť desiatky obludných Titanov.

Rada smrti mala žalostne málo členov.

Od Veľkej vojny sa narodilo len päť chtonických detí. Každý ich poznal po mene.

Augustus, Cháron, Patro, Achilles a Helena.

Technicky žilo ešte jedno dieťa, Medúza, no tá bola uväznená v Podsvetí, v známom spartskom väzení s najvyšším stupňom stráženia.

Po boku vodcov chtonických rodov bojovalo v Rade aj niekoľko tvorov, no tí mali deti len veľmi zriedka.

Podsvetní sa navyše nepridávali k Rade skôr, než dovŕšili dvadsať rokov a stali sa nesmrteľnými. Len jeden chtonický dedič – čistokrvný Podsvetný – bol už dosť starý na to, aby bojoval po boku vodcov.

Augustus, dedič Rodu Area.

Mal dvadsaťtri rokov a bol synom Area a Afrodity.

Ďalším v poradí bol Cháron, osemnásťročný syn Artemidy a Ereba.

Augustova sestra Helena bola osemročnou dedičkou Rodu Afrodity.

Veľa sa o nich nevedelo. Súkromie si prísne strážili.

Patrili medzi modernú spartskú elitu. Boli dôležitejší a mocnejší, než by si ktorýkoľvek ľudský panovník dokázal predstaviť.

Poslednými chtonickými deťmi boli dvaja vzácni poloviční ľudskí miešanci: Patro a Achilles.

Patro z Rodu Afrodity mal trinásť a Achilles z Rodu Area štrnásť.

Predstavovali budúcnosť Rady smrti, ale pokým nedovŕšia požadovaný vek, na boj s Titanmi zostáva len málo bytostí.

Ľudstvu stále hrozilo smrteľné nebezpečenstvo.

Federácia držala civilizáciu pri živote, no všetko, čo nebolo bezvýhradne nutné, ostalo nepovšimnuté.

Charlie a ja sme boli ešte menej než to.

Nič. Špina.

„Choď… hneď!“ šepla som Charliemu, potom som sa naklonila a zovrela ho v pevnom objatí. „Zvládneme to.“

Objali sme sa, obaja rozochvení.

Keď som sa odtiahla, Charlie prikývol a potichu vkĺzol do kúpeľne. Dvere boli len kúsok od našej škatule.

Emmy a Carl bojovali, aby sa stali priekopníkmi v matematike. Emmy vo svojej dobe čelila zlu a zostala silná.

Buď ako ona, Alexis!

Chcela som predstierať, že som matku nepočula, ale počula som ju.

Nedokážem to.

Boli dvaja a ja som bola sama. Na svoj vek som bola vysoká, ale nie dosť. Stále ma prevyšovali.

Ale áno, dokážeš.

Trasľavo som sa nadýchla a postavila sa.

Zápästiami mi prebehla stará bolesť a pošúchala som si gumičky, ktoré zakrývali vystúpené jazvy.

Ak niečo urobím, bude to mať následky – v pekle má všetko následky.

Potrebuješ plán.

Pomaly som vošla do kuchyne, kde stáli a popíjali drinky, a rozkročila sa.

Nemala som žiadny plán.

Asi tucetkrát som sa pokúšala prehovoriť, kým som konečne nazbierala dosť odvahy. „Ak sa p-pokúsite u-ublížiť Charliemu, budete na-najprv musieť p-prejsť cezo mňa," varovala som ich. „V-všetkým p-poviem, čo ste ch-chceli urobiť, a n-navždy vás z-zavrú."

Nech som sa akokoľvek sústredila, koktanie bolo vždy najhoršie, keď som hovorila s nimi – iba pri Charliem a Nyx takmer úplne mizlo.

Akoby v spomalenom zábere sa ku mne otočili.

Oči mali doširoka otvorené, zreničky rozšírené a pohľad prázdny. Na perách sa im leskla tekutina. Tiene im prehlbovali vyziabnuté, vráskavé črty tváre.

„Čo si to práve, *kurva*, povedala?" spýtal sa pomaly otec.

Matka sa usmiala. Odhalila hnijúce ďasná a tri zuby. Odhodila pohár, ktorý sa hlasno roztrieštil na popraskanej dlažbe.

Vyskočila som a prehltla výkrik.

„A čo keby sme vás zabili obidvoch?" zasmiala sa matka. „Nemáme čo stratiť – aj tak, kurva, umierame od hladu."

Po tvári mi stekal pot a mrzol v ľadovom chlade. Každá kosť v mojom tele mi kričala, aby som sa otočila a utiekla.

Ani som sa nepohla. Namiesto toho som sa horúčkovito rozhliadala po nejakej zbrani. Schmatla som z linky starý obitý hriankovač a hodila ho po nich.

Otec zavrčal, keď ho hriankovač trafil, a zatackal sa.

Nastalo ticho.

Zlý plán.

Odkopol ho nabok.

„Ako sa, kurva, opovažuješ?" vyprskla matka. A potom sa na mňa vrhli v rozmazanej spleti výkrikov a pästí.

Do chodidiel sa mi zarezávali črepy skla, kým mnou matka triasla a nadávala mi. Z dychu jej páchli chemikálie.

Otec mi vrazil päsťou do ľavého oka, ale ja som nič necítila.

Čas sa pokrútil.

Po rokoch bolesti si mozog na utrpenie zvykne. Vedela som, ako pri bitke nestratiť vedomie. Roky som svoju techniku zdokonaľovala.

Kľúčom bolo spevniť telo a zatnúť svaly.

Pohmkávanie tiež pomáhalo.

A nihilizmus.

Pomáhalo aj predstierať, že som mučený hudobný génius z deväťnásteho storočia, ktorý sa práve trápi s písaním dramatickej opery.

V hlave sa mi rozozvučala melódia.

Počula som ju len ja.

Uhla som sa a matkin úder mi šuchol ľavé ucho. „Ty lenivá a nevďačná suka! Vyhrážaš sa nám po všetkom, čo sme pre teba, kurva, spravili?“ Hlasné zvonenie prehlušilo jej tirádu (škoda, začínalo to byť zaujímavé).

Zatackala som sa a otočila.

Do ľavej strany hlavy som schytala ďalší úder.

Kuchyňa bola priúzka, takže otec bol zatlačený dozadu, zatiaľ čo matka na mňa neprestávala útočiť.

V márnej snahe vyhnúť sa úderom ma jej päsť zasiahla znova na rovnaké miesto. Všetko sa rozmazalo. Nič som nevidela ani nepočula.

Halucinácia o klasickej hudbe zaplnila temnotu.

Cez doráňané oči som rozoznala tlmené svetlo. Polovica môjho zorného poľa sa kúpala v čierňave. Poslepiačky som krvavými nechtami driapala matkinu tvár a krk.

Chmatla som ju za tričko.

Zrevala niečo, čo som nepočula.

Trafila ma do úst a na jej doškriabanú tvár vystrekla moja krv. Držala som sa zo všetkých síl a zaplavovalo ma zúfalstvo. Nemohla som dopustiť, aby sa dostali k Charliemu.

Proste ich len zabav. Unavia sa. Potom striehni na správny moment.

„Pusť ma dnu, Alexis, pusť ma, HNEĎ!“ Zvonku som začula Nyxino syčivé volanie. Zrejme sa vrátila z lovu a všimla si, čo sa deje vnútri.

Mohla by mi pomôcť ochrániť Charlieho.

Hodila som sa k dverám, aby som jej otvorila, ale otec mi skočil do cesty. Odtiahol ma naspäť do kuchyne – do pekla – a hodil ma matke, démonovi.

Jej tvrdý úder ma zasiahol z boku do hlavy – všetko horelo. Škriabala som ju. Zápasili sme.

„*Dievča, pusti ma okamžite dnu!*“ Prívesom otriaslo, keď do neho Nyx skočila.

Matkina päsť ma znova trafila do ľavého oka a svetlá vybuchli. Všetko sčernelo.

Všade bola krv.

Zvrieskla mi do tváre, ja som zvrieskla tiež. *Aha, harmonizujeme. Mozartovi by sa to náramne páčilo.*

Schytala som ďalší úder do boku hlavy, prsty sa mi uvoľnili a všetko sa zatočilo rýchlejšie.

Sústreď sa! Strácaš sa, Alexis. No tak!

Zaliala ma ostrá, horúca panika, akoby mi niekto prebodol srdce. *Charlie je v nebezpečenstve! Neopováž sa odpadnúť!*

TRESK!

Svet vybuchol – okno vedľa nás sa roztrieštilo na milión kúskov.

Sklo padalo ako dážď. *Aha, crescendo!*

Zapotácala som sa, šmýkala sa na krvi a skle a snažila sa sústrediť.

Všetko zaplavili sklenené črepy.

Steny prívesu pokryli fŕkance krvi. *Niečo* vletelo dnu cez okno.

Otec na mňa ukázal prstom. Potom ukázal na matku a začali po sebe kričať. Ja som ukázala na drez a tiež som kričala.

Zvrieskli a odskočili, tlačili sa jeden na druhého, aby sa dostali čo najďalej od imaginárnej príšery z drezu. Tlačenica sa zmenila na odstrkovanie a potom vyletela päsť. Bojovali proti sebe.

Odvrátenie pozornosti fungovalo lepšie, než som čakala.

Ostrá bolesť mi prebodla hruď.

Skvelé, v jedenástich mám infarkt. Hociktorý iný deň by som infarkt privítala s otvorenou náručou. Ale nie teraz. Nie, keď odo mňa závisel Charlieho život.

Matka schytila nôž, ktorý vytŕčal zo stojana na linke, divoko ním mávala a kričala niečo o červenom diablovi, pričom na mňa zízala. Zúrila.

Načisto sa zbláznila.

Jej myseľ bola otrávená.

Keď som sa jej uhýbala, zakopla som o niečo pevné na zemi a pristála na zadku.

Ustúpila odo mňa.

Črepy sa mi zarezali do dlaní, keď mi do nohy narazilo čosi stude-

né, a ja som stuhla hrôzou. Hodila som sa dopredu a naslepo hmatala po vzduchu, až kým som nezachytila neviditeľné telo.

„Ochránim ťa," zasyčala Nyx.

Vrhla sa cez okno, aby ma zachránila. Len vďaka nej som sa odtiaľ dostala.

Panika v hrudi sa mi znásobila. *Nie, nesmú jej ublížiť!* Hmatala som naslepo po svojej najlepšej priateľke a so všetkou silou, ktorá mi ešte ostala, som zvierala jej ľadové šupiny.

„Zostaň pri mne," šepkala som zúfalo. „Musíme ochrániť Charlieho. Nie mňa!" Lapala som po dychu.

Zasyčala.

V hlave som si hmkala chaotickú melódiu.

Evolucionisti sa mýlili. Ľudia neboli vyšším vývojovým štádiom opíc – boli sme horší.

S rukami obmotanými okolo Nyxiných ľadových šupín som nás obe pospiatky ťahala po zemi.

Chňapla som po kľučke a dvihla nás na nohy. Dvere sa otvorili a my sme vpadli dovnútra.

Nechal mi odomknuté.

Rýchlo som zamkla.

Matka a otec po sebe ziapali niečo o diablovi.

Charlie sa chúlil v rohu stiesnenej miestnosti.

Jeho podvyživené telo sa tlačilo medzi záchod a stenu. S hrôzou sa na mňa díval príliš veľkými, uslzenými očami. Začal sa triasť prudšie a sklonil hlavu, akoby sa snažil skryť.

Nyx sa mi v rukách mykla. „Pusti ma!" zasyčala. „Musím tých bastardov zabiť za to, že ti ublížili!"

Charlie nereagoval a ani ma to neprekvapilo. Dávno som sa zmierila s tým, že som jediná, kto Nyx počuje.

Ostatní si jednoducho mysleli, že som len obyčajný lúzer, ktorý sa rozpráva sám so sebou.

Či som naozaj lúzer, bolo otázne (nebolo – vo voľnom čase som písala fanfikcie o Emmy Noetherovej a Carlovi Gaussovi).

Roztrasene som sa nadýchla, keď sa bolesť v hrudi stupňovala. „Zostaňme tu. Nech si najprv ublížia navzájom."

Symfónia hrala rýchlejšie.

Nyx sa mi preplazila po tele a usadila sa mi voľne okolo krku a ramien ako neviditeľný šál.

Charlie v rohu vzlykal čoraz hlasnejšie.

Tiež by som plakala, ale žilami mi prúdilo priveľa adrenalínu.

A navyše som už jedenásť rokov nič necítila.

Takže asi tak.

Lapajúc vzduch, prepotácala som sa k záchodu a zložila z nádržky ťažké porcelánové veko. Prešla som k dverám, zovrela provizórnu zbraň a zavrela oči.

Keď vojdú, zmlátim ich a Nyx ich uhryzne.

Charliemu nikto neublíži. Nikto ma o neho nepripraví. Nikdy. Je v bezpečí. Udržím ho v bezpečí.

Do hrude ma bodla prudká bolesť.

Panický záchvat nikdy takto nebolel.

Ostré G. Crescendo.

Ťažko som dýchala, držala ruky hore a snažila sa netriasť sa, zatiaľ čo Charlie sa bezmocne kolísal dopredu a dozadu.

Pre neho dokážem urobiť hocičo.

Možno nie sme pokrvní príbuzní, ale ako hovoril otec John: „Krv puta je silnejšia než voda ktoréhokoľvek lona."

S Charliem sme prežili v tomto pekelnom prívese mnoho dní a nocí. Delili sme sa o posteľ z kartónu. Hladovali sme spolu. Okrem Nyx a Charlieho som na tomto svete nemala nikoho.

„Aký máš plán?" spýtala sa Nyx a neviditeľným jazykom ma pohladila po líci.

„Ak vojdú," povedala som a pukla si krkom, „zabijeme ich."

Činely zatrieskali.

Ťažoba mi zovrela hruď.

Charlie zavzlykal ešte hlasnejšie.

Všetko sa dialo naraz.

„Skvelý plán," sykla Nyx.

Pestúni vyhrali: urobili zo mňa vrahyňu.

Na druhej strane dverí matka desivo zaškriekala a chĺpky na zátylku sa mi zježili. Ten zvuk bol taký hrozivý, až sa ma zmocnila ešte

väčšia panika. Vysilene som lapala po dychu a hruď mi zvierala bolesť.

Zaduneli ťažké kroky.

Zdvihla som zažltnuté keramické veko vyššie, aj keď sa mi ruky triasli od vyčerpania. Bola som pripravená bojovať.

Otec zakričal: „Deti, pomoc… rýchlo… niečo jej ubližuje!"

Zmeravela som.

Čo to práve povedal? Požiadal *nás* o pomoc? Veď nás chcel zabiť?! *To nemôže myslieť vážne.*

Charlie zaskučal a zvinul sa pevnejšie do klbka.

Zavrela som oči a ani sa nepohla.

Výkriky sa spojili do jedného.

„Deti, zavolajte 777! Vašu matku napadol Titan!" Kúpeľňové dvere sa zatriasli, akoby sa snažil dostať dovnútra. „Alex, urob niečo!"

Neznášala som tú prezývku.

Nemali sme matku.

Nie naozaj.

V kuchyni sa ozval strašný škrekot a mne stiahlo žalúdok.

Titanov lákala krv a násilie, ale to bolo v našom prívese na dennom poriadku. *Prečo by jeden zrazu zaútočil? To nedávalo zmysel, ibaže…*

Zalapala som po dychu – okno zostalo po Nyx otvorené, takže prí-ves nebol uzamknutý ako zvyčajne.

Niečo sa dostalo dnu.

Veko sa mi v rukách prudko roztriaslo. Po krku sa mi šmykli ľadové šupiny, keď sa Nyx posunula, aby sa pripravila na útok.

„Niečo neviditeľné ju trhá na kusy… je to… je to… je to jeden z nich… musí byť… volajte… prosím, pomoc!" otec úpenlivo prosil spoza dverí.

Dvere zaškrípali, keď do nich narazil pri pokuse dostať sa k nám.

Od bolesti v hrudi som sa prehla v páse.

Matka zakričala hlasnejšie a otec vzlykal, keď škriabal nechtami na kúpeľňové dvere. „Prosím, hneď zavolajte Sparťanov! Prosím, deti. Má penu okolo úst. Je to… hrozné."

Niečo na ňu útočilo a on stál pri dverách. Naozaj sa to dialo. Boli tu Titani.

Pevnejšie som stisla oči.

Charlie vzlykal opäť hlasnejšie.

Orchester hral svoje posledné dejstvo.

Päste búšili do dverí, zúfalý muž pri nich zlomeným hlasom prosil, ruky sa mi ešte viac roztriasli.

Po tvári mi stekala krv a kvapkala na zem.

Dvere sa zatriasli.

Umierajúca matka kričala.

Desivá klasická hudba naďalej hrala.

„Si silná," zašepkala Nyx. „Si statočná." Šupiny sa mi obtreli o líce, akoby sa ku mne túžila pritúliť. „Zvládneš všetko. Patrí ti celý vesmír."

Slzy sa zmiešali s kvapkajúcou krvou.

Nepohla som sa ani som neotvorila oči.

Telefón na stene zostal nedotknutý.

Zaznel otrasný klokotavý zvuk a potom… ticho. Rušili ho len otcove zlomené vzlyky.

Hudobníci zložili nástroje a poklonili sa.

Zadržala som dych a čakala. Čakala som, kedy sa aj z otcovho hrdla ozve rovnaký zvuk. Čakala som, kedy sa rozbijú dvere. Čakala som, že budem bojovať s Titanom. Čakala som na smrť.

Čas sa naťahoval.

Stále som čakala.

„Myslím, že je preč," povedal otec zlomeným hlasom. Potom sa ozval náraz, akoby sa potkol. Vchodové dvere tresli a jeho hlas znel tlmene, keď kričal a prosil susedov o pomoc.

Nezložila som zbraň.

Charlie potichu vzlykal.

Mučivý pocit v hrudi postupne vyprchával a všetko sa rozmazalo.

Zvuky, pohyb – všetko splynulo do chaosu.

Čas prestal existovať.

Charlie sa ku mne ospalo pritúlil. Zažmurkala som a prebrala sa.

Nad nami blikali tlmené zelenkavé svetlá a pod sebou som cítila známu ošúchanú pohovku. Príves zaliala noc a vonku v temnote jemne snežilo.

Búrka prešla.

Charlie spal pod mojou rukou a Nyx sa mi pevne ovinula okolo tela schovaná pod mojím svetrom. Príves bol plný nervóznych cudzích ľudí, ktorí pobehovali sem a tam. Jeden z nich spomenul niečo o tom, že to nahlásili susedia.

Dvaja z cudzincov sa ku mne obrátili.

Strhla som sa, odsunula na pohovke a snažila sa medzi nás dostať čo najviac priestoru.

Medikom – mužovi a žene – to bolo úplne jedno. Naklonili sa ku mne, narušili môj osobný priestor a na ich preukazoch sa zaleskol zlatý lev, symbol Rodu Dia.

Keby som vládala, kričala by som.

Ledva som sa zmohla na slabé zachrčanie.

Niečím mi potreli najväčšie rany na tvári, dlaniach a chodidlách a ja som sa striasla.

„Nehýb sa," vyštekla medička. „Toto je extrémne drahý spartský hojivý gél. Už ho veľa nezostalo. Keď sa minie, máš smolu." Znechutene našpúlila pery.

Liek mi nevadí. Vadí mi, že sa ma dotýkaš.

„Mala by si byť vďačná, že ho vôbec používame," uškrnul sa medik. „Táto fľaštička je po záruke. V opačnom prípade by sme ňou na niekoho ako ty vôbec neplytvali. Olympským spartským laboratóriám trvá vývoj týchto zázračných liekov celé roky."

Priala som si, aby po záruke nebol.

Zhlboka som sa nadýchla, pohmkávala si klasickú melódiu a sústredila sa na pozitíva – len o kúsok ďalej ľudia v bielych ochranných oblekoch zapínali matkino telo do vreca na mŕtvoly a otec sa vonku v snehu hádal, zatiaľ čo ho vypočúvali.

Paráda.

Dvere prívesu sa zabuchli.

„Nehýb sa," okríkol ma medik a stláčal mi líca, keď mi potieral ľavé oko.

Zrejme sa v matematike nikdy nedostal ďalej než k diferenciálnym a integrálnym počtom. Carl Gauss by sa so mnou takto nikdy nerozprával.